

Пакту передбачає рівне для чоловіків і жінок право користуватися правами, передбаченими в Пакті (4).

Важливим актом у даній сфері є Віденська Конференція ООН 1993 р., яка вперше офіційно закріпила визнання самого факту існування прав жінок та фактичного їх порушення в глобальних масштабах. І нарешті, на конференції в Ріо-де-Жанейро в 1999 р. було офіційно визнано ключову роль жінки в процесі стійкого розвитку суспільства, чим остаточно було урівноважено суспільний статус жінки із статусом чоловіка.

Отже, немає сумніву, що захист прав жінок на сьогодні є об'єктивною необхідністю, оскільки немає жодної держави, де б не існувало хоча б одного з виявів порушення прав жінок. На даному етапі проблема прав жінок є в більшій мірі культурною, проблемою застарілих стереотипів і невинуватених соціальних переваг.

Література

1. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
2. Конвенція про політичні права жінок від 20.12.1952 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_156.
3. Декларація про ліквідацію дискримінації щодо жінок від 07.11.1967 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_386.
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні від 19.10.1973. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_042.

Інна Андріївна Фролова – курсант I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Вікторія Олегівна Панкратова – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

СУЧАСНА СИСТЕМА ВИЩОЇ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Освіта завжди була особливою функцією суспільства й держави, спрямованою на формування і розвиток соціально-значущих якостей кожної людини як члена суспільства і громадянина держави. Через освіту здійснюється вплив на формування свідомості суспільства, регулюються процеси свідомого саморозвитку громадян. Як соціальне і культурне явище освіта є атрибутом людства, невід'ємним його супутником у поступальному русі еволюційного розвитку (1, с. 22).

Вивчення міжнародного досвіду є надзвичайно важливим для України, оскільки відсутність чіткої національної стратегії інтернаціоналізації освіти призводить до низького обсягу експорту

освітніх послуг, незадовільних темпів розвитку міжнародних освітніх програм і, відповідно, ускладнює ефективну інтеграцію вітчизняної освіти до загальноєвропейського та світового освітнього простору.

Саме тому дослідження освітніх систем країн Європейського Союзу, спрямоване на виявлення сутності, головних напрямів та чинників, що зумовлюють спільність та розбіжність у функціонуванні та розвитку освіти.

Наприклад, у Польщі функціонують державні вищі навчальні заклади, а також створені після 1990 року приватні. Після 1998 року створено групу професійних вищих навчальних закладів. Навчання має денну, вечірню, заочну та екстернатну форми. Вступати до вищих навчальних закладів мають право особи, що отримали свідоцтво зрілості (2, с. 123).

У вищих навчальних закладах велику увагу приділяють вивченню іноземних мов. Студенти вивчають дві мови – англійську (обов'язково) та одну на вибір: російську, німецьку, французьку, іспанську, італійську та мають можливість складання міжнародного екзамену з обраної мови.

Сучасна система французької освіти складалася упродовж останніх двох сторіч та вважається однією із найбільш передових у світі. Основні її особливості – перевага державних навчальних закладів і безкоштовність навчання для всіх, включаючи іноземців (правда, університети стягують зі студентів номінальну плату).

Французька освітня система має яскраво виражену національну специфіку. У цій країні своя система дипломів та вчених ступенів, особливий розподіл на цикли, і особливе відношення до дипломів державних навчальних закладів: вони, як правило, цінуються набагато вище, ніж дипломи приватних шкіл та університетів.

Основу системи вищої освіти країни складають університети – найстаріші державні навчальні заклади із сильними академічними й демократичними традиціями. Французька система освіти має різні форми навчання у вищих школах (*Grandes écoles*), університетах і передбачає проходження 2-х циклів – «короткого» і «довгого» (2, с. 162).

Цікавим з огляду даної тематики є досвід Фінляндії. Діяльність закладів університетського сектора визначається законодавством. Вони мають чималу автономію і фінансуються з бюджету. Відповідальність за їх роботу покладено на міністерство освіти. Навчання обов'язково поєднується з науковими дослідженнями, консультаційними та експертними послугами, курсами перепідготовки чи освіти дорослого населення («відкритими курсами»).

Вища освіта поділяється на два типи навчання: політехнічне (АМК/УН), університетське. Політехнічна освіта є більш орієнтованою на практику, підготовку професіоналів для посад, що вимагають великої майстерності і знань, тоді як університетська освіта, як правило,

орієнтована на дослідницьку роботу і забезпечує навчання на основі цього.

Цікавою особливістю фінської вищої освіти є система «літніх університетів» (21 по всій країні), де найздібніші зі студентів можуть добирати кредити і прискорити закінчення навчання у закладі (2, 150).

Отже, сучасна освіта передбачає відкритість майбутньому, а її подальший розвиток повинен спрямовуватися на подолання замкненості й надання освітньому процесу творчого характеру, що потребує нової освітньої моделі, яка б відповідала реаліям постіндустріального суспільства, тим глобальним змінам в усіх сферах життя, які викликані сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями, стрімкими інтеграційними процесами в світі.

Література

1. Сисоєва С. Сфера освіти як об'єкт дослідження. Освітологія. 2002. №1. С. 22-29.
2. Освітні системи країн Європейського Союзу: загальна характеристика : навчальний посібник. С. О. Сисоєва, Т. Є. Кристопчук; Київський університет імені Бориса Грінченка. Рівне : Овід, 2012. 352 с.